

MÚSICA ■

Dolo Bertran i Xarim Aresté publiquen llibres amb poesies i il·lustracions

TECNOLOGIA ■

Apple presenta l'iOS 15, el nou sistema operatiu per als seus dispositius

ECONOMIA ■

Primer pas per aconseguir una fiscalitat per les grans corporacions a nivell global

EL

MAGAZÍN

Divendres, 11 de juny de 2021

FRANCESC MAURI

“Energèticament podem ser una potència”

ALBERT LLIMÓS

ENTREVISTA

FRANCESC MAURI

“És difícil equilibrar el planeta sense que hi hagi sacrificis”

L'any passat en va fer 35 de la primera intervenció de Francesc Mauri (Barcelona, 1966) a Catalunya Ràdio. Des de llavors, el rostre i la veu d'aquest geògraf especialitzat en meteorologia són dels més populars en un país on la previsió del temps és seguida amb passió. En els últims anys, ha anat afegint informacions sobre canvi climàtic i sostenibilitat a les seves aparicions i als continguts de programes que dirigeix, com 'Meteomauri', el primer espai de ràdio en format web de Catalunya.

Text: Jordi Vilarrodà
Fotografia: Albert Llimós

Francesc Mauri acaba la seva conferència a l'Aula d'Extensió Universitària de la Gent Gran d'Osona, on ha parlat del centenari del Servei Meteorològic de Catalunya. Abans de l'entrevista, passa una persona que li demana “Quin temps farà aquest cap de setmana a L'Esquirol?” i ell contesta amb amabilitat. Se li veu que porta molts anys acostumat a aquesta pregunta.

Que fa un segle Catalunya volgués crear el seu propi servei meteorològic, vol dir que érem capdavanters en la matèria?

Espanya disposava d'un Servicio Meteorológico Nacional, però independentment a Catalunya hi havia una voluntat clara de ser referents en la meteorologia, i de la mà d'Eduard Fontserè, Rafael Patxot i altres persones es va tirar endavant un servei propi. Amb una feina potent de crear una malla pel territori, on encara hi tenim algun pluviòmetre de l'època. La xarxa d'observació del país, tot i que només comptava amb el telègraf i el correu, va fer del Servei Meteorològic de Catalunya (SMC) una eina competent i que funcionava molt bé. Tant és així que va participar en l'elaboració de l'Atlas Internacional de Núvols. Es va fer en quatre idiomes: anglès, francès, alemany... i català!

Estàvem homologats internacionalment!

En aquella època, a diferència de l'actual, podíem tenir molta més representació internacional. La globalització, en aquest sentit, ha fet que des de l'Agència Estatal de Meteorologia hi hagi un control del minut a minut, i en segons quines competències no se'ns deixa passar al nivell internacional, com l'accés als models globals de predicció.

L'any 1979, a l'Estatut, s'hi esmenta l'SMC. Prova de la importància que se li donava.

Sí, cert. Però curiosament és un dels pocs organismes en què s'ha practicat la duplictat de ser-

veis des de l'Estat. Hauria d'haver passat com en els Mossos, per exemple, en què hi va haver una substitució

Fa cent anys, ja hi havia passió per la meteorologia?

No és casualitat, la creixença de l'SMC. Si mirem el nombre de seguidors del National Weather Service americà, del MetOffice britànic o de MeteoCat a Catalunya, som el servei que té més seguidors amb relació al seu nombre de població. I he parlat de dos altres serveis que juguen entre els primers llocs mundials de la meteorologia. Osona, en concret, és brutal: si a TV3 rebem cent fotografies, hi ha dies que una tercera part pot ser d'Osona entre les 42 comarques del país. El Vallès Oriental, també déu n'hi do.

Per què tenim aquesta afició al temps, els catalans en general? Perquè el tenim molt variat?

Jo diria que va per aquí. Tenim un clima mediterrani amb característiques gairebé subtropicals, però també una alta muntanya que alguns hiverns pot ser molt nivosa i amb un clima aspre, tenim zones de transició favorables a les tempestes, pedregades o altres fenòmens violents (l'eix Maresme-La Selva Vallès Oriental-Osona-Moianès, és a dir, el que envolta la Serralada Transversal i el Montseny) i tenim zones de secà i grans vents. No tenim clima desèrtic o polar, és veritat, però hi ha molta teca. I això ho fa atractiu.

I els meteoròlegs disposeu de gent al territori amb molta informació variada.

En un primer moment, mentre no es va recuperar l'SMC, la columna vertebral de la meteorologia catalana va ser TV3, i la mateixa administració (Protecció Civil, Mossos, Bombers...) consultaven les prediccions per decidir la seva operativa de rescats. Recordo els aiguats de l'octubre de l'any 1994, quan jo parlava directament amb els caps dels Bombers i em preguntaven si deixar efectius al sud del país o desplaçar-los cap al nord perquè les tem-

pestes es van anar desplaçant des de la Ribera d'Ebre a l'Empordà resseguint tot el litoral, prelitoral i part de la Catalunya Central. Jo estava de guàrdia, i em deien que estaven desbordats, necessitaven preveure el proper moviment.

I què els va aconsellar?

Que desplaçessin tots els efectius possibles. Era com participar directament en l'operatiu. Avui en dia ja no caldria perquè tenim un funcionament molt més dinàmic i modern del Sistema d'Emergències de Catalunya.

Els mitjans tècnics han canviat molt des d'aquell moment. I també altres coses: els meteoròlegs us heu convertit en els nostres consellers mediambientals?

Jo, per exemple, ho he viscut moltíssim, i em penso que també els altres companys. Des del primer moment ho vaig interioritzar, que la manera de lluitar contra el canvi climàtic és que la manera de funcionar de la societat ha de canviar. Allò que en diem la *mitigació* del canvi climàtic. Personalment, estic més per aquesta línia que pel decreixement. Però en definitiva, entenc que hem de canviar completament el petroli i el gas, que han d'acabar essent residuals. Els necessitem, però per a usos concrets: medicina, o fabricació de determinats plàstics, per exemple. Per cremar, no. Tenim sol, tenim mar, tenim biomassa... I de sol, molt!

Si vostè ho explica a la tele i la ràdio, és perquè creu que el canvi passa pels consumidors?

Com a tals, hem de ser actius. Una mica apassionats, també. I valents. Quan vas al prestatge del supermercat, no et quedis amb l'envàs de tetrabric o de plàstic, procura comprar el de vidre, que és retornable. O si ho has de fer, recicla-ho. Sap quantes càpsules de cafè es gasten cada dia a l'Estat espanyol? 19 milions! Són d'alumini o de plàstic, sobretot, quan als prestatges també n'hi ha de compostables, que van al contenidor marró i desapareixen. I són al mateix preu que les altres. O per què a la comercialitzadora elèctrica a qui paguem la factura no li demanen que ens serveixi energia A? O canviem de comercialitzadora! Hem d'entendre que l'electricitat a casa ens arriba perquè una distribuïdora ens la fa arribar fins al comptador, però a partir d'aquí, paguem la factura a qui ens l'entra a dins. Ells compren els quilovats en origen, i es poden comprar al mercat de les nuclears o el gas –les maneres *brutes* de fer l'electricitat– o bé al mercat de les renovables. Sovint caiem en el parany d'ofertes que, si les mirem bé, no ens acaben sortint a compte. Entenc que és difícil, perquè per entendre una factura elèctrica gairebé necessites un màster, però hi ha oficines municipals o de consumidors que hi ajuden. I aïllar bé els habitatges: aquesta injecció de diners que ens vindrà d'Europa va per aquí.

Són poc eficients energèticament, les nostres cases?

Són zero eficients en la majoria de casos. És una barbaritat! Però l'economia verda també és una oportunitat bestial de negoci. Europa és el 10% de la població mundial, i els Estats Units i el Canadà, una mica per sota d'això. Si el continent asiàtic, que produeix més i més barat, són un 62%, què farem nosaltres? Doncs amb l'*economia verda* tenim molt de futur. No ho veiem només com una llosa, sinó com una oportunitat. Al final, si analitzes la història es repeteix: els meus avis materns tenien una bòbila, i als anys 70 van invertir a treure el forn de carbó on coïen els totxos per posar-ne un de gas. Va venir la crisi i l'any 1981 tancaven la fàbrica. Els meus avis paterns, amb un negoci de fonda econòmica a Barcelona, als voltants de la plaça de Catalunya, no es van saber adaptar al canvi de la ciutat. I també se'n va anar enlaire el negoci. Ha passat sempre, la vida és així i avui encara més vertiginosa.

Però ens trobem que alguns projectes d'energies renovables desperten oposició al territori. Ho estem veient. Com trobem l'equilibri?

Jo no tinc la recepta màgica. Al final, tots aquests elements s'han de posar en una balança. I crec que la majoria de gent no està disposada a renunciar a

“Totes les comarques hauran de participar en l'esforç de les renovables si volem tenir la nostra energia, fer autoconsum i no estar pendants del preu del barril Brent”

segons quina manera de viure. És difícil equilibrar el planeta sense que hi hagi sacrificis, això diuen les xifres. Però essent un país com el nostre, en una latitud mitjana tirant a baixa (41° de latitud Nord), tenim un sol i un vent com no tenen molts països del món. Energèticament, podem ser una potència, i això té un valor incalculable en tots els sentits. Hem de vetllar també pel paisatge, és evident, i hi ha un fre claríssim: en parcs naturals, no es poden fer instal·lacions.

I el sud de Catalunya està saturat, no li sembla?

Les comarques del sud han estat molt trinxades: la petroquímica, les nuclears, els aerogeneradors... i són molt sensibles. En canvi, les del nord no tant, tot i que el primer parc eòlic de Catalunya es munta a l'Empordà el 1984. Soc geògraf, m'estimo el paisatge i el territori, però totes les comarques hauran de participar d'alguna manera en l'esforç, si entenem que així podem tenir la nostra energia, fer autoconsum i no dependre de grans companyies. I sobretot, no estar cada dia pendent de la cotització del barril Brent de petroli. Qualsevol economista de primer

cur li dirà que un país, per ser competitiu i solvent, ha de ser energèticament independent. Ara ens enganxariem els dits si comencéssim a fer una llista, però haurem d'acceptar que en alguns, irremediablement, hi haurem de posar plaques solars o molins de vent que fan contaminació visual... però cap contaminació més. Consentim nuclears, consentim que Barcelona tingui cinc centrals tèrmiques a la ciutat, consentim polígons industrials i comercials a tort i a dret... i per fer-nos funcionar com a societat de forma neta segons què no ho consentim? Hauríem de fer també un esforç per aprofitar infraestructures. M'imagino l'Eix Transversal que té orientació Ponent-Llevant... amb els 250 quilòmetres plens de plaques solars als talussos. M'imagino els enllaços de nusos de comunicació amb plaques solars a la part central... allà on tenim ja trinxat el territori, ser imaginatius.

Si no actuem, i en la situació de latitud de Catalunya que ens ha recordat vostè, el Francesc Mauri que faci previsions d'aquí a mig segle les farà molt catastròfiques?

A veure: que nosaltres fem els deures amb les renovables no ens eximeix que al final el clima del planeta continuï canviant, si no és que això ho fa tothom a l'uníson. Per tant, hem d'entendre que som dins d'un ball planetari, i la dinàmica atmosfèrica no té fronteres. Però sí que Europa (i tant de bo Amèrica, ara) tenim l'obligació moral de ser un exemple per a aquest 62% de població asiàtica... tot i que alguns països ja ho han començat a entendre, i la Xina no dona l'abast amb les renovables. Però tenen molta feina encara: tot just fa dos o tres hiverns van fer una campanya per retirar en un milió d'habitatges de Beijing les cuines d'un carbó molt brut que feien servir i canviar-ho a gas. Porten una motxilla que triaran dècades a vèncer. Per tant, hem de fer els deures perquè, si no som competitius energèticament, dependre de segons quines energies –gas i petroli– i de països amb actors foscos ens pot sortir molt car.

OPINIÓ

Carles Duarte

Finestres de la memòria

L'anell és el darrer llibre de Jordi Llavina, un poema de 1695 versos on, arran d'un sojorn a París, on era la seva filla, obre les finestres de la memòria en una aventura literària d'una gran ambició. El títol del volum remet a l'anell que duu una amiga que l'acompanya en el viatge i en les passejades parisenques i al simbolisme que li confereix ("Avui tot és remembrança / de quan l'or no era tan vell"), però si parlo de finestres de la memòria és perquè al llarg de les pàgines ens adonem com Jordi Llavina fa d'aquesta obra una ocasió de balanç vital i la consciència del temps hi és omnipresent: "Des de ben jove m'he sentit / una au anellada pel temps." Ens hi parla, a més, de la ferida que deixa dins seu una relació amorosa tan apassionada com fugaç amb una pianista de Ratisbona: "La brasa d'un amor efímer / -el més intens que has viscut mai- / que et deixa la cremada al cor. / Ella no tornarà. Mai més." Dolorosament en conclou: "Passarà avall, aigua d'un riu / de vida que vas creure una època / que et menaria enllà del temps", fins al punt d'anotar: "Que no m'esquin-ci més la pell / del pit, del cor, aquest

desig. / No vull més marques, no. Cap més." Això no obstant, *L'anell* es tanca afirmant "la il·lusió que algú -en la fosca, / silenciós- es queda sempre / al meu costat fins que la llum / comença a revelar el nou dia." El text s'articula sobre un sol poema d'alè llarg on es combinen la narració i la reflexió i on l'autor insereix altres poemes que hi queden relligats d'una manera perfec-

Al llarg de 'L'anell' sovintegen els fragments memorables resolts amb mà de mestre

ta. Hi trobem *tankes* (Tankes del roure a l'hivern a muntanya), però també sonets, cançons, balades (una esfereïda Balada del setge de la ciutat) i fins i tot una querella entre la finestra quadrada i l'ull de bou.

El llibre, encapçalat per un pròleg de Marc Galofré Duran, s'obre i es tanca amb citacions d'Eugénio de Andrade,

Luís Pimentel, Juan Ramón Jiménez, Albert Camus i Octavio Paz i inclou dues fotografies de Pau Esteve i un dibuix de Jaume Geli. Com a bon carnerià, Llavina fa dins *L'anell* un treball lingüístic exquisit, no tan sols per la riquesa de recursos que fa servir (ja des de l'inici: "abans que s'envesprís el dia"), sinó per la precisió amb què s'expressa. Jordi Llavina és, però, sobretot un poeta de fites molt altes que, des d'un talent indiscutible, practica l'exigència en la construcció. Al llarg de *L'anell* sovintegen els fragments memorables, resolts amb mà de mestre. En són exemple aquests versos "Fins que un bon dia t'afiguris / que aquest bressol, la casa oberta / amb què es presenta al cor humà, / s'ha convertit en una tomba, / i resti amb prou feines un nom / que ja no pots llegir damunt / la pedra, esborradís de pols / que hi ha deixat el fet del temps." O aquests altres, impressionants, referits al mar: "Hi cauen, / només, els ulls dels ofegats / -que fonda, la tomba de l'aigua!-, / que es van tornant, desfets del fil / de vena que els nuava a un cap, / tenebra líquida a través, / perles esparses."

Llorenç Capdevila

DE REÜLL

Cuinar un text

De vegades m'aborda la sensació que hi ha més gent que escriu que no pas que llegeix. En fi, que hi ha molts escriptors i pocs lectors. Tinc l'esperança, tanmateix, que sigui tan sols una impressió, produïda, d'una banda, per l'allau de novetats que cada any apareixen entre el febrer i l'abril i, de l'altra, per l'alegria amb què algunes persones que aspiren a fabricar *best-sellers*, amb l'ego tan gran com la ingenuïtat, es presenten als certàmens literaris tot creient que n'hi ha prou d'embrutar un parell de fulls amb una idea més o menys ocurrent per embutxacar-se l'import del premi. Pels volts de Sant Jordi, a banda de les publicacions de tota mena, proliferen els certàmens literaris i, si tens penjada l'etiqueta de lletraferit, sempre hi acaba havent algú que t'engalipa perquè formis part d'algun jurat i és aleshores que constates, en una part dels concurrents, l'alegria descrita més amunt. De tant en tant, el que et demanen en el marc de la festa del llibre és que facis una xerrada esbossant algunes idees sobre les bambolines de la creació literària o d'allò

que ara en diuen *l'escriptura creativa*. Si una cosa bona tenen aquests atracaments és que t'obliguen a reflexionar sobre la pròpia tasca artística. Des de fa temps, per evitar donar falses expectatives, fujo del discurs fàcil i complaent que diu que tothom pot fer de tot i que, per tant, amb voluntat i perseverança qualsevol mortal pot crear una obra

Els manuals i assajos que parlen de l'experiència literària han sortit com bolets els darrers anys

mestra. Doncs, no. Ni una novel·la amb cara i ulls, ni un poema amb força, com tampoc un quadre que emocionï o una bona partitura surten exclusivament de l'esforç i de la bona voluntat. Tot això s'aconsegueix amb esforç, és clar, però res d'això s'aconsegueix només amb esforç. Es pot aprendre a escriure,

efectivament, i es pot millorar la capacitat expressiva a partir de tècniques i estratègies com les que s'ensenyen a les escoles d'escriptura. Els manuals i assajos que parlen de l'experiència literària han sortit com bolets, els darrers anys. Tret que se sigui un geni, però, per escriure bé -per cuinar un bon text literari- calen, al meu entendre, com a mínim vuit ingredients: saber escriure, llegir molt i pair bé, posseir un talent estimulat, saber-se guiar per la intuïció, deixar volar la imaginació, transmetre sensibilitat, tenir coses a dir i -en darrer lloc, però no pas menys important- ser honest. I de tot això se'n pot aprendre, sí, però només fins a un cert punt: hi ha d'haver una llavor que, després de regarla i adobar-la, acabi brotant. Si la llavor no hi és, ja pots anar esperant que fructifiqui.

No puc garantir que, per més que es treballin i s'estimulin els vuit ingredients anteriors, algú escriurà una gran obra; el que puc garantir és que, si no es treballen o no s'estimulen, mai no s'escriurà res que valgui la pena.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Ampliar El Prat

És una de les disjuntives i un dels debats més rellevants que es produeixen a dia d'avui a Catalunya. Fer o no fer una ampliació de la tercera pista a l'aeroport, sembla que aquest és el dilema. De moment, es troben a faltar en aquesta disputa arguments de calat tant a favor com en contra, que n'hi ha en els dos sentits, i els termes en què es planteja resulten més aviat tòpics quan no clarament superficials. Reduint els arguments al mínim, sembla que es confronten una aposta pel creixement econòmic, del qual un aeroport dimensionat en seria una pota significativa, davant dels que primàrien la defensa d'una zona natural d'interès i que creuen que ha de continuar essent protegida davant els embats del ciment. O més vols d'avió o salvaguarda dels ocells. Especialment el sector turístic, amb el suport de les organitzacions empresarials, abonen una ampliació que entenen permetrà recuperar i augmentar el flux de viatgers que han d'omplir i dinamitzar la ciutat de Barcelona i donar sentit als recursos de les zones costaneres. Pels escèptics que l'ampliació aeroportuària sigui necessària, l'impacte ambiental que se'n derivaria en una zona ja especialment congestionada resulta innecessari i poc justificable. En termes polítics, la confrontació està servida entre els partidaris del pragmatisme economicista i aquells que creuen val la mena pensar una mica més enllà. Més gran, no sempre és millor. Hi ha també un ampli sector de l'arc parlamentari que té la temptació d'agradar tothom i

no s'ha pronunciat. De fet, encara no se sap ben bé quina és la posició definitiva sobre el tema per part del nou govern.

Probablement tots estariem d'acord que si s'ha de fer i es fa, que es faci bé i se'n minimitzi l'impacte. S'imposa la pregunta, és necessari? Hi ha dos aeroports més a Catalunya notòriament infrautilitzats i un més, el de Lleida, que no es fa servir per a res. No seria possible constituir amb tots ells un sistema integrat que ens estalviï l'operació d'engrandiment d'El Prat? Si el resultat d'establir aquesta xarxa no és equivalent al caràcter referencial de disposar d'un aeroport més gran, quina és en realitat la funció que se li donarà a l'aeroport barceloní. La qüestió de fons i crec que molt rellevant és si això permetria convertir-lo en un *hub* remarkable tant de vols entre les principals ciutats del continent, com especialment d'enllaços amb els principals aeroports del món, cosa que ara no és. Això, probablement justificaria una ampliació que donaria a Barcelona una posició estratègica i que li permetria desenvolupar en l'entorn català activitats econòmiques de base tecnològica i d'interès i atractiu globals. Vull dir que resulta crucial per decidir explicitar quina és l'estratègia econòmica de fons que pot sustentar donar més amplitud a aquesta infraestructura, en definitiva, quin és el projecte de país i de futur que hi hauria al darrere.

Perquè, no ens enganyem, si del que es tracta és d'ampliar els vols *low cost*, que són els que fins ara predominen en aquest aeroport, per inflar un sec-

tor turístic que abans de la pandèmia ja resultava insostenible per a la ciutat de Barcelona i pel seu entorn, quedaria més que justificada la negativa a l'ampliació. Aquest és un sector que ha patit moltíssim amb la pandèmia i que sembla coherent amb les infraestructures hoteleres que es tenen que recuperi un cert pes econòmic. Segur que el país ho necessita. Però caldria evitar l'excés de dependència cap a una activitat sobre la primària de la qual no és possible de mantenir una economia moderna i competitiva, ni una societat equilibrada. Poc valor afegit, molt impacte ambiental i social, desestructuració d'una ciutat gentrificada i convertida en una mena de Port Aventura urbà i molt treball precari. Les dades són eloqüents. El turisme va moure a Catalunya, el 2019, gairebé 40 milions de persones, 21,5 milions de les quals eren estrangeres, amb una facturació aproximada de 25.000 milions d'euros. És molt. Només la ciutat de Barcelona va rebre 12 milions de visitants, cosa que equival comparativament a més del doble del turisme que va rebre tot el Brasil aquest mateix any. Una exageració. Pensar que el model econòmic de país és aquest resulta aterridor, com ho és que no es faci un mínim còmput de les externalitats negatives que tot plegat genera i es renunciï a evolucionar cap a un turisme possible i sostenible. Tot això hi ha al darrere d'una decisió com la d'ampliar sí o no el Prat. Estaria bé que es discutís i se'ns ensenyés la fotografia completa i no només un detall d'ella.

Xavier Menós

DE PAS

Retornar

Sempre recordarem la primera vegada. El primer petó i el primer adéu; el primer viatge amb avió i l'incomparable plaer de perdre's per una ciutat nova; el primer dia a la universitat o en una feina nova; el primer vot; el primer cafè; el primer concert; l'olor de nou d'un llibre que ens invita a perdre'ns d'entre universos imaginaris; el primer "t'estimo" i l'últim rebuig que, malgrat que ens costi admetre pel pes de la nostra autoestima, continua cremant amb la mateixa intensitat com ho va fer d'antuvi. Després d'un any i mig de pandèmia, i de manera molt gradual, tornem a experimentar coses que havíem fet, però, aquestes, les tornem a viure amb la intensitat d'una primera vegada. L'abraçada. És impossible no emocionar-se amb les imatges que omplen els informatius d'arreu del món on familiars, ja vacunats, s'abracen després d'haver sobreviscut a una crisi sanitària d'una magnitud mai imaginada per tots nosaltres. A l'espera

que jo pugui fer el mateix amb els meus, em consola saber que ja estan protegits i poder rebre en un whatsapp de la meva mare, una posta de sol emmarcada pels camps de fruiters i el canal de Seròs.

La música en directe. L'emoció de fer una cua (amb revisió de temperatura inclosa), d'asseure's en un seient numerat i sentir que tornem a formar part, durant noranta minuts, d'una comunitat unida pel culte a una estrella. En aquest cas de la incommensurable Nathy Peluso, en un espai singular: el Palau de la Música. El cinema. Una pantalla en blanc on es projecta l'artifici. Després d'un any i mig de veure films en una pantalla de televisió, tornar a ocupar la platea d'una sala de cinema és una sensació realment incomparable. Deixar que la mascareta s'amari de llàgrimes, mimetitzar-se amb el dolor i l'alegria projectada en uns actors que interpreten uns fets reals. Veure *El olvido que wereamos* mentre Colòmbia pateix una crisi

econòmica, social i política que ha deixat al descobert les cicatrius de la desigualtat, la corrupció i la discriminació racial, ajuda a entendre la labor realitzada pel polític i metge Héctor Abad Gómez (que també va dedicar la seva vida a la salut pública). Interpretada per un Javier Cámara en un estat de gràcia continu, aquesta producció dirigida per Fernando Trueba mereix no només guanyar tots els premis, sinó ser vista per tots els ciutadans que encara creuen en el poder de la bondat. Un museu. Acudir a la inauguració d'una exposició després de divuit mesos i poder compartir l'alegria de la descoberta amb amics i desconeguts era una sensació que necessitava experimentar. Així ho vaig fer en un Museu Picasso que dedica una exposició temporal a les joies d'artista. L'art en petit format. De Picasso a Calder, a Lucio Fontana i Marcel Duchamp, ens demostra que el poder de l'art també pot brillar en un format petit i portable.

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Dolors Altarriba

La Rodoreda de la Murià, la més confident

CARTES A L'ANNA MURIÀ (1939-1956)

Autor: Mercè Rodoreda

Col·lecció: La cara fosca de les lletres

Editorial: Club Editor

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2021

Nombre de pàgines: 128

Anna Murià va ser una escriptora, que, com tot una generació, entre la qual també Mercè Rodoreda, es va exiliar després de la Guerra Civil, primer a França, i abans no comences la Segona Guerra Mundial a Europa, a Mèxic. Parella d'Agustí Bartra, també escriptor i intel·lectual, va ressorgir un cop va morir ell i ja quan havia tornat a Catalunya. Murià i Rodoreda es van fer amigues en aquell viatge cap a l'exili però ja es coneixien de la Institució de les Lletres Catalanes, on treballaven totes dues. Això va comportar que tinguessin una relació per carta durant anys, fins al 1956, tot i que després no es van tornar a veure. En aquestes cartes aflora la Rodoreda més terrenal, la que viu a París fent vestits per poder menjar i en espais no gens glamurosos alhora que manté la seva història d'amor amb l'Armand Obiols (pseudònim de Joan Prat), aleshores casat amb Montserrat Trabal, germana del seu amic Francesc Trabal. És aquesta història el nucli del que van ser les seves vides a l'exili i el trencament amb el grup d'intel·lectuals del qual formaven part. Rodoreda li explica a Murià les seves pors per un amor que ella té por de perdre, que a vegades vol deixar de banda però que reconeix, és l'amor de la seva vida. També una de les persones que més influència va tenir en l'obra de Rodoreda.

Club editor ha repescat en un volum exquisit aquestes cartes i n'hi ha afegit dues mes –una d'in-

acabada– d'Anna Murià a Rodoreda. Amb totes elles es pot completar el puzle de la vida de Rodoreda, amb més de 300 d'escriptes a Armand Obiols des del 1941 fins a la seva mort, el 1971. Perquè la parella va estar més o menys junta però també separada durant alguns temps. Els dubtes sobre la relació, però, Rodoreda els explicava a Murià. El volum compta també amb una entrevista que Mari Chordà i Isabel Segura van fer a Murià el març del 1985 quan ja vivia a Terrassa.

Murià era una dona forta, amb personalitat i que deia les coses pel seu nom. Havia estat una dona compromesa políticament, periodista i escriptora quan va marxar a l'exili i allà és on va conèixer Agustí Bartra. Sempre va dir que ell valia tant la pena –ella ja tenia 35 anys– com per renunciar ella a les seves ambicions professionals. Va tornar de Mèxic a Catalunya l'any 1970 i aleshores va tornar a escriure i a col·laborar en mitjans periodístics fins que va morir el 2002.

Les dues trajectòries de Murià i Rodoreda, en la part professional i personal, queden ben retratades en aquest intercanvi de cartes que permeten, sobretot, conèixer la part més humana de Rodoreda. Una dona descrita en un últim capítol per la seva jove, Margarida Puig. [Rodoreda, casada molt jove amb el seu tiet, molt més gran que ella, va tenir un fill que va deixar a Catalunya i al qual va retrobar al cap de molts anys].

Pere Martí i Bertran

Un nou abecedari poètic

Vanesa Amat, professora de Didàctica de la Llengua i Literatura Infantil a la Universitat de Vic, entre altres obres, ja havia publicat un *Abecedari dels oficis* (Eumo, 2018). Ara, com que li agrada jugar amb les paraules, escriure rodolins i engrescar a llegir, hi torna amb *Abecedari de cel i terra*, un recull de 26 poemes (un per a cada lletra de l'abecedari) enjogassats, divertits i d'allò més variats, tant pels continguts com per les formes. Els continguts, com apunta el títol, ho són perquè cel i terra gairebé ho abracen tot i, doncs, les paraules que s'hi inclouen tant poden ser del cel (tro, núvols, lluna, urà...) com de la terra (sabata, roure, kiwi, julivert...), com, diguem-ne, mixtos o de tots dos àmbits (boira, estel, papallona, òliba...). Com podeu suposar, en queda fora el medi aquàtic, que només hi apareix tangent-

cialment (illa, per exemple), potser perquè l'autora ja en prepara un nou abecedari.

Els aspectes formals ja són tota una altra cosa, perquè Amat podria haver triat un únic model (mètric, estròfic...) i en canvi ha optat per la diversitat en tots els aspectes, molt encertadament, a parer meu, tenint en compte el públic al qual s'adreça. Mètricament, hi predominen els versos heptasíl·labs, però també n'hi trobem de cinc, sis, deu i fins i tot un poema format per versos d'una sola síl·laba, el titulat "Tro" (p. 47). Les estrofes també són ben variades: les de quatre i de dos versos hi són les més abundants, però també hi ha alguna tirallonga, alguna estrofa de tres versos o alguna de cinc. I encara ho són, de variades, les rimes, majoritàriament consonants, però amb combinacions ben diverses: aa, xaxa, abab..., i una original ABa/CBc ("Òliba", p. 36). I també varia molt l'extensió dels poemes, que van des del més curt, "Aranya" (p. 8), de només quatre versos, al més llarg, "Illa" (p. 24), que en té vint.

Hem d'afegir a tot això que el títol de cada poema té una breu explicació: sovint és algun refrany que l'inclou, però de vegades també és una anècdota divertida, que agradarà als infants alhora que els enriquirà. I encara que el volum es tanca amb unes propostes per a la lectura compartida.

No voldria acabar sense fer esment de la magnífica edició i de la varietat, riquesa i tendresa de les il·lustracions, que seran un joc més, en aquest cas visual, per als lectors.

ABECEDARI DE CEL I TERRA

Autora: Vanesa Amat

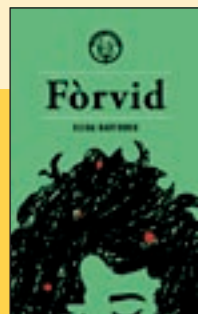
Il·lustradora: Judit Piella

Editorial: Eumo

Lloc i any d'edició: Vic, 2021

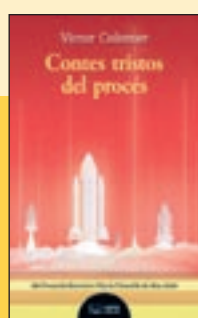
Nombre de pàgines: 61

NOVETATS EDITORIALS

'Fòrvid'
Elena Bartomeu
Males Herbes

L'Isis, tècnica de so que s'ha quedat sense feina, se'n va a viure a la torre dels pares, en un lloc de la Franja. De seguida hi percep uns petits tremolors de terra i un camp sonor estrany. Una prometedora novel·la de debut en què el misteri hi és present, però també del dol i la pèrdua, de la redempció i l'amor. I amb el so sempre molt present.

'Contes tristos del procés'
Víctor Colomer / Pagès. Ed.

Un recull de 13 contes –no tots tristos– sobre els darrers deu anys viscuts a Catalunya. El seu autor, el periodista Víctor Colomer, els emmarca dins de relats clàssics de la literatura universal: Puigdemont, enmig d'*El otro* de Borges, o Junqueras, en *El timbal de llauna* de Gunther Grass. Tot amb un punt esperpèntic, però que, en el fons, ens retrata.

'Todo modo'
Leonardo Sciascia
Ed. 62

Es compleixen cent anys del naixement de l'escriptor sicilià Leonardo Sciascia, un dels grans creadors de novel·la negra del segle XX. Amb aquest motiu, es reediten algunes de les seves millors obres, com *Todo modo*, una metàfora sobre el poder, o *A cadascú el que és seu*, retrat de la Sicília dels anys 60 i les imbricacions de màfia i política.

'Els pobles perduts del Pirineu català i aranès'
J. Pujadó i X. Cortadellas / Sidillà

Els Pirineus, que ara mirem com a frontera, havien estat sempre un lloc de pas. I de vida permanent, molt més abundosa que en l'actualitat. Els editors de Sidillà, a través de la mirada de 14 autors, rescaten ara la memòria de pobles de la serralada que han estat abandonats al llarg del temps. Una invitació, també, a caminar i redescobrir-los.

'Cal que siguem masovers del món'
Joandomènec Ros / Empúries

Un llibre que vol ajudar-nos en la consciència de la preservació del planeta en què vivim, des de la divulgació científica. I sense catastrofisme també, però amb una visió realista perquè siguem conscients que no som propietaris del planeta sinó masovers. Potser avancem: ara ja parlem d'emergència climàtica, i fa vint anys ni ens preocupava.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

Llorenç Soldevila

Església de St. Andreu

“ El sol

Lluny del lluny canta un gall. És que ens avisa, fent vibrar, tant com pot, el seu clarí:
—Afanyeu-vos, que el sol frisa!
Ans de gaire ell serà aquí!

El seu crit estentori no ha mentit, que allà al Montseny, ja a frec de sa carena, entre núvols de nacre i or brunyit, la mirífica rosa-damascena del nou dia, oh miracle!, ja ha florit!
Oh, sol que ets vida! Sigues beneït!

Al-leluia! Al-leluia!
Quin goig fóra per mi, si poesia em duia durant tot el camí! ”

Ramon Garriga i Boixader

AUTOR
Ramon Garriga i Boixader
(1876-1968)

OBRA
'Mossèn Ramon Garriga. Ermità de Samalús' (1993)

INDRET
Església de Sant Andreu

MUNICIPI
Cànoves i Samalús
COMARCA
Vallès Oriental

Fill de Vic, Ramon Garriga va ser ordenat sacerdot el 1901. El 1915, després de passar per la parròquia de Cerdanyola del Vallès, decidí retirar-se a Samalús. Des de llavors fou conegut com l'Ermità de Samalús. Vivia en una casa prop de la parròquia, el mas Cuní, per on van passar al llarg dels anys amics poetes que amb els seus textos han fixat el record del personatge, el seu tarannà ben peculiar. Els podem llegir per l'entorn de l'església romànica documentada al segle XI, que conserva íntegre l'absis primitiu, juntament amb dos poemes seus fonament preocupats per la transcendència espiritual. I aquest on parla del sol, ben adient per als dies més llargs de l'any.

Amada Ibañez / WIKIMEDIA COMMONS

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

176

LÈXIC

Espòiler i sèrie derivada

En els darrers temps, i sembla que cada any més, les sèries han anat guanyant protagonisme a les nostres vides. Per això, tant si en som aficionats seguidors com si no, estem molt avesats a sentir –sobretot als mitjans de comunicació– paraules que ens arriben directament del món anglosaxó, com *spoiler* o *spin off*, que de fet és d'on venen gran part d'aquestes sèries.

Però com en podem dir, d'aquests termes, en català? Avui us hem preparat precisament aquests dos mots que sempre solem sentir en anglès i us expliquem quina solució ens proposa el Termcat (Centre de Terminologia) <www.termcat.cat> pel que fa al català, i també què volen dir exactament.

Spoiler. L'equivalent en català és **espòiler**: “Revelació anticipada d'una part decisiva de la trama argumental d'una obra literària o audiovisual, que trenca l'efecte sorpresa o el plaer de la descoberta i pot fer minvar l'interès per la resta de l'obra”. En contextos informals, la forma *espòiler* pot substituir-se sovint per expressions pròpies com ara *esbotzada*, *rebutada* o *esguerro* (*del final*, *de l'argument*, *del joc*, etc., segons el cas).

Spin off. L'equivalent en català és **sèrie derivada**: “Sèrie de televisió que té el seu origen en una d'anterior, de la qual aprofita la popularitat d'un personatge per fer-lo protagonista del nou relat, sovint en un context espacial diferent.”

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

ENGLISH IN A BITE

ESCOLA
D'IDIOMES
UVIC | UVIC-UCC

ANGLÈS

Get, have and go

Get is one of the most common verbs in English, in part because it has many different meanings. *Get*, *have* and *go* are often used with a noun, for example, *get an email* (receive an email), *have a shower* (shower), or *go home* (arrive home). They are examples of delexicalised verbs, which means that the **meaning** is in the **noun**, and not the verb.

Can you complete the following sentences with the correct form of the verbs *get*, *have* and *go*?

For example:

I got home late last night.

1. My mum ____ a cup of tea every morning.
2. Can you ____ me a newspaper while you're at the shop?
3. I _____ a shower when the phone rang.
4. What time _____ to work on a morning?
5. Shall we ____ a drink tonight?
6. It's always so difficult to ____ back to work after the summer holidays.
7. ____ the email I sent you yesterday?
8. I usually ____ my breakfast before I ____ dressed.
9. We ____ to the airport just in time.
10. Thanks for inviting us to your birthday party. We ____ a great time.
11. You can ____ home when you've finished the last exercise.
12. I think we're going to be late. Let's ____ a taxi.

CATALÀ

'Get', 'have' i 'go'

Get és un dels verbs més comuns en anglès. En part perquè té molts significats diferents. *Get*, *have* i *go* s'utilitzen sovint amb un nom, per exemple: *get an email* (rebre un correu), *have a shower* (dutxar-se), o *go home* (arribar a casa). Són exemples de verbs deslexicalitzats, és a dir, que el significat el porta el nom i no el verb.

Completeu les frases següents amb la forma correcta dels verbs *get*, *have* i *go*.

Per exemple:

I got home late last night.

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

MARVIN GAYE

'What's Going On'

Motown, 1971

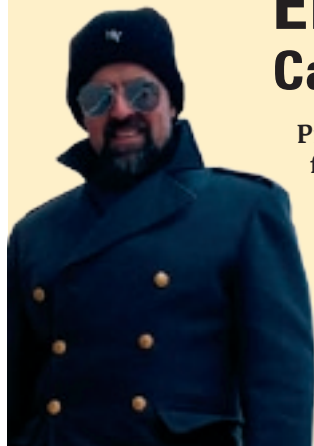
No fa gaire, la revista *Rolling Stone* va actualitzar la seva llista dels 500 millors discos de la història, creada el 2003 amb els vots de productors, crítics i músics. I resulta que, segons aquesta gent, el millor disc de la història és *What's Going On*, de Marvin Gaye, gravat ara fa 50 anys. Una sorpresa. És discutible, perquè la música va a gustos, com tot. Ara bé, sigui o no sigui el millor disc de la història, *What's Going On* és un gran disc. Per primera vegada, un cantant de *soul* feia un gir i, en comptes de cantar cançons d'amor, cantava cançons polítiques i socials. Tal com diu el títol i la primera cançó, Gaye es pregunta què està passant ("What's Going On"?). Disturbis racials, nens agredits i abandonats, nois enviats a la guerra del Vietnam, multitud de joves que moren per culpa de les drogues, contaminació del planeta... Tot això amanit amb una música densa i al mateix

temps relaxant, carregada de bongos, conga i altres percussions i, de tant en tant, el meravellós saxo d'Eli Fountain. Les cançons que més m'agraden: "What's Going On", "Save the Children", "Mercy Mercy Me (The Ecology)" i la que sona més a *soul* tradicional, "Right On". Aquest era el 17è disc de Marvin Gaye, i encara en gravaria 11 més, fins que l'1 d'abril de 1984 el seu pare el va matar d'un tret, tip de veure'l patir per la seva addicció a l'heroïna. L'endemà hauria fet 45 anys.

EL TEST

Carles Carretero

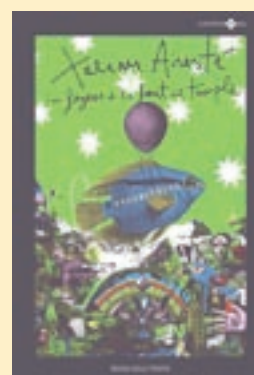

Primer instrument que vas tocar? El timbal. **Primer grup del qual vas formar part.** Absit, un grup de rock progressiu on vaig començar de baixista i vaig acabar de cantant. **Primer disc que et vas comprar?** Dos el mateix dia: *Un país en llamas*, de Radio Futura, i *A Night at the Opera*, de Queen. **Quants discos tens?** 25 vinils (me'n vaig vendre 30) i 53 CD. **Salva'n tres.** Qualsevol de Queen. Però pels bons records que em porten salvo *A Night at the Opera*, *A Night at the Races* i *A Kind of Magic*. **Grups (o músics) de capçalera.** Queen, Talking Heads, Jamiroquai, Peret, Deep Purple... **Un concert (com a públic) per recordar.** Deep Purple al Palau d'Esports de Barna sense Blackmore a la guitarra però amb un substitut de luxe: Joe Satriani.

NOTES

Dolo Beltrán i Xarim Aresté es passen a la poesia

Contraveu és una col·lecció de poesia i textos breus de Rosa dels Vents que ja havia publicat llibres de Suu, Adrià Salas (La Pegatina), Clara Peya o Cesk Freixas. I ara, a la llista s'hi sumen Dolo Beltrán (Pastora) i Xarim Aresté. De Beltrán s'ha publicat *Mentre perds el món de vista*, una espècie d'àlbum de fotos que es pot seguir a través de poesia, petits relats i imatges fetes amb llapis de colors. L'altra novetat és *Les fugues de la font del Temple*, el segon poemari de Xarim Aresté. En aquest llibre convida el lector a fer un viatge a través d'un univers íntim "on cada poema és una illa formada per mil il·lustracions de l'artista Joan Garau".

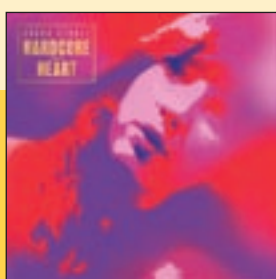

25 anys de l'esclat de Gossos

Els manresans Gossos es van donar a conèixer cantant al carrer al Mercat de Música Viva de Vic a principis dels anys 90. A la primavera de 1996, però, va arribar el seu salt a la fama amb l'edició d'*En privat*, un primer disc –quan encara eren quatre músics grenyuts que feien pop acústic– on ja hi cantaven peces com *Quan et sentis de marbre*, que ja els ha acompanyat sempre. Més endavant van fitxar l'osonenc Santi Serratosa, van electrificar el so i van treure àlbums històrics com *Oxigen* (2007), un dels discos en català més radiats del segle XXI. Actualment, les noces d'argent de *En privat* els han agafat en una aturada indefinida. Algunes dia, però, tornaran.

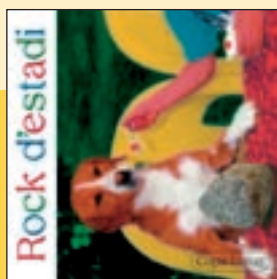
NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

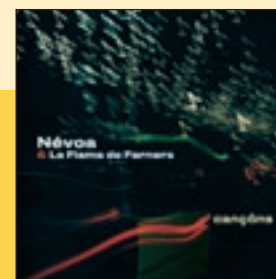
JOANA SERRAT 'Hardcore from the Hearth'

Semblava que amb el quart disc, *Dripping Springs*, la vigatana Joana Serrat havia fet el cim amb un àlbum de factura excel·lent gravat als Estats Units. Però no. *Hardcore from the Hearth* fa encara un pas més enllà i ens presenta deu temes amb una Serrat més segura d'ella mateixa que mai i una veu rica i plena de matisos que és capaç de posar-se melancòlica, transcendental o sensual a parts iguals. Com el seu anterior treball, el disc es va gravar a Texas amb músics nord-americans i, epidemiològicament, això es nota. Un autèntic luxe.

COPA LOTUS 'Rock d'estadi'

Després de cinc anys de silenci, Copa Lotus ressuscita i ho fa amb el seu disc més visceral i rocker. Pel que fa a lletres, es nota que són hereus musicals de Pere Tàpies –també són de Vilanova i la Geltrú– i en aquest sentit destaquen cançons esmolades com *Els pronoms febles*, *Nuñez i Navarro* o *La primera cana*. El treball es tanca amb *Rock d'estadi*, una altra picada d'ullet a l'oient ja que Copa Lotus no és precisament un grup per omplir camps de futbol. Primer, perquè ara no hi ha bolos d'estadi. I segon, perquè el millor és degustar-los en concerts de proximitat.

NÉVOA & LA FLAMA DE FARNERS 'Cançons'

Als últims anys la cobla ha sortit de la seva zona de confort sardanística i l'hem sentit en discos de rock, pop, cançó, flamenc, electrònica... I ara, també fa de *big band* en un disc de fados. La cobla que s'ha atrevit a fer-ho és La Flama de Farners, que aquest any està de celebració ja que compleix 40 anys. I per festejar-ho com cal, han editat un disc de sardanes convencionals i aquest *Cançons* amb la cantant barcelonina Névoa. Al disc hi ha nou peces que creen un pont entre la cançó d'autor catalana i la portuguesa amb mescla de sonoritats i de llengües.

TECNOLOGIA

Arnau Jaumira

Gasolina en ple vol amb un dron

Un dels grans problemes dels avions de combat és l'autonomia. Les seves altes velocitats tenen un gran consum i això fa que sigui molt important el repostatge en l'aire. Fa molts anys que es fa, però normalment és sacrificant un altre avió que només vola per posar combustible als altres i té un cost més important de recursos. En aquest sentit és el que

estava treballant la companyia Boeing, que ara ha anunciat que per primer cop a la història un dron no pilotat ha pogut proveir de gasolina un F/A-18 en ple vol.

La prova es va acabar fent el passat 4 de juny a l'estat americà d'Illinois. L'avió de combat va mantenir-se en formació amb el dron i després d'avaluar les turbulències que es produïen a l'aire, es van poder enganxar amb la mànega de

carburant. L'operació es realitzava a només sis o set metres de distància i altes velocitats que Boeing no ha revelat. El dron de carburant l'han batejat com a Boeing MQ-25 Stingray i ha de ser capaç de transferir fins a 6.800 quilos de combustible a altres avions.

Durant molts anys aquesta tasca s'havia fet amb altres avions de combat F/A-18, però suposava un malbaratament de recursos perquè aquell avió només es dedicava al subministrament i no a la missió.

Aquesta és la primera vegada que s'utilitza un dron com a gasolinera en altura. Evidentment fins ara ja s'han fet servir en missions de vigilància i ope-

racions militars d'atac. Sempre amb operadors humans al darrere.

Segons responsables de l'Armada dels Estats Units, això permetrà incrementar en gran mesura l'autonomia i l'abast de les missions de combat aèries.

La companyia americana Boeing ha fet les primeres proves subministrant gasolina a un F/A-18

Sempre acostuma a ser per aquestes dates i la pandèmia no ho ha canviat, tret que ara es fa tot de forma telemàtica. Apple va encetar dilluns la conferència anual de desenvolupadors (WWDC 21) presentant els seus nous sistemes operatius per a tots els dispositius. Uns sistemes que en el cas de mòbils i tauletes ja arriben a la versió 15.

La companyia californiana havia anat evolucionant la versió anterior iOS 14 amb versions intermèdies (del 14.1 al 14.6) i potser per això el salt a iOS 15 no sembla ser cap bestiesa.

En el cas dels mòbils, la novetat més important és en les videotrucades Facetime, que segurament durant el confinament va evidenciar que s'estava quedant enrere respecte a la competència. Es millorarà especialment l'àudio, també una vista en forma de graella com ja tenen altres aplicacions o el mode retrat que permet desenfocar el fons. El nou Facetime incorporarà també la funció Share-Play, amb la qual es podrà compartir música i vídeo durant una trucada amb la persona amb

qui estem parlant. Una funció que permetria per exemple poder veure una sèrie o una pel·lícula de forma sincronitzada amb una altra persona sense estar físicament junts.

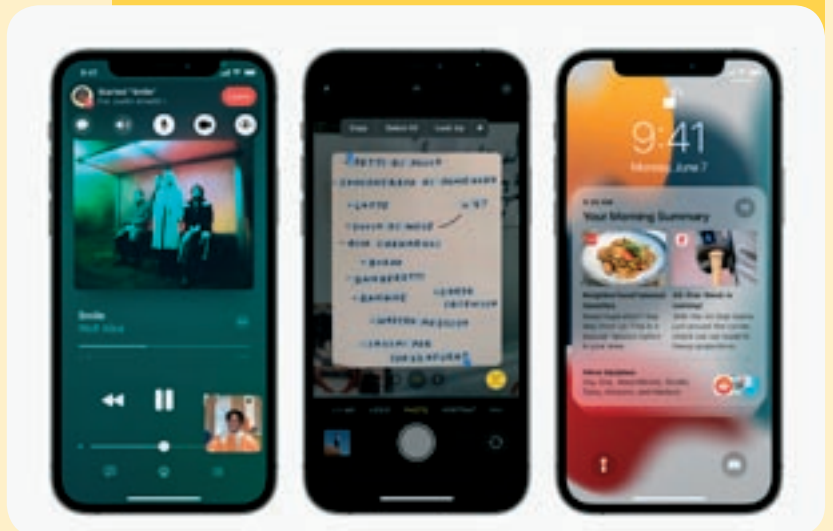
El nou iOS 15 també incorpora un nou sistema de notificacions que ha d'agrupar-les i ordenar-les segons les prioritats perquè les menys urgents no ens distreguin o ens facin perdre les importants.

També s'estrena el mode Concentració. Es tracta de crear perfils d'ús entre els quals hi pot haver el personal, el de la feina o el no molestar. En

cada un d'ells es podrà personalitzar la pantalla d'inici, les notificacions que arriben en cada cas. També estrenarà un sistema de reconeixement de text en les fotos permetent trucar a un telèfon només fent una foto a un cartell. El nou sistema està previst que arribi als usuaris la tardor d'aquest any.

Apple va presentar dilluns la nova versió del seu sistema operatiu per a mòbils, tauletes, rellotges i ordinadors

Un nou iOS 15 amb poques revolucions

Ikea mesura la qualitat de l'aire

Ja fa temps que Ikea va entrar de ple en l'ecosistema de productes intel·ligents i connectats. A més a més, com és habitual en la companyia sueca, a molt bon preu. Ara fa un pas més enllà i ha anunciat un sensor per mesurar la qualitat de l'aire.

Es diu Vindriktning i té l'aspecte d'un altaveu amb un led de colors al davant que

és clau per saber com tenim l'aire. De fet, funciona com un semàfor i per tant quan és verd (de 0 a 35) és que la concentració de partícules a l'aire és baixa i la qualitat de l'aire és bona. El taronja ja indica valors d'entre 36 a 85 i una qualitat de l'aire acceptable però una concentració de partícules mitjana. Quan és vermell, la qualitat de l'aire és dolenta (de 86 en endavant)

i hi ha una alta concentració de partícules. Mesura partícules a partir de PM 2,5 (és a dir, de 2,5 micròmetres de diàmetre).

És doncs un bon indicador de quan s'ha de ventilar una sala només fent un cop d'ull al Vindriktning. No és un dispositiu intel·ligent i per tant no ens hi podem connectar a través del mòbil ni de wifi o *bluetooth*, simplement mirar-lo.

Funciona endollat al corrent a través d'un port USB-C. Ara, no hi ha ni cable ni adaptador de corrent a la caixa. Així que tocarà reaprofitar-ne un o comprar-lo.

El nou dispositiu ja es pot trobar per 11,99 dòlars als Estats Units. De moment, però, no hi ha notícies sobre

l'arribada a les botigues de l'Estat espanyol. Tot i això, si han arribat els altres aparells de la companyia (especialment el purificador d'aire), el més normal és que també hi arribi aquest mesurador de la qualitat de l'aire.

Amb un simple codi de colors, el Vindriktning indica la qualitat de l'aire d'una habitació i la necessitat de ventilar

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

FISCALITAT GLOBAL

Els països del G-7 han fet el primer pas per aconseguir una fiscalitat global. Aquest és un concepte que, per portar-ho a la base més esquemàtica, significa que una gran corporació internacional amb tentacles a tot el món pagui impostos similars en els països on desenvolupa la seva activitat. En aquesta primera proposta, que encara ha de passar per processos de validació en organismes amb presència més nombrosa de països, com el G-20 o l'OCDE, es planteja la possibilitat que les grans corporacions paguin un tipus mínim del 15% dels beneficis en aquells països on operin.

Aquest plantejament, que seria lògic si s'entén que aquestes grans corporacions poden desenvolupar el seu negoci perquè els estats posen les condicions mínimes de viabilitat, no s'ha aplicat exactament fins ara. Només com a exemple, el negoci d'Amazon a l'Estat, que és qui ha posat amb els impostos de tots les carreteres perquè les furgonetes d'aquesta empresa portin els productes adquirits a la seva plataforma a les cases particulars, no reverteixen del tot allà on fa la seva activitat sinó que, per mecanismes d'elusió fiscal que li permeten tributar els beneficis allà on li resulti més avantatjós (en aquest cas, a Irlanda), acaba pagant menys impostos i ho fa, a més, fora d'on ha obtingut els beneficis.

Aquest sistema ha provocat que les grans corporacions hagin passat de puntetes sobre les responsabilitats fiscals que haurien de tenir allà on operen, que s'hagi produït una subhasta entre països per aplanar l'arribada d'aquestes multinacionals i finalment una competència amb els operadors autòctons d'aquests últims països, obligats a pagar més impostos que els gegants del sector.

Ha estat un veritable *dumping* fiscal, sobre el qual s'havien anat fent els ulls grossos perquè alguns països no tenien tanta necessitat d'ingressos abans de la pandèmia (ara sí, perquè han hagut d'afrontar grans despeses per atendre no només la pandèmia, sinó –a més– les seves conseqüències econòmiques), i també perquè un aliat poderós per aconseguir l'equiparació tributària com els Estats Units no estava gaire a favor d'aquesta opció. El

canvi de govern als Estats Units, país d'origen de la majoria d'aquestes grans corporacions, i les seves necessitats d'obtenir també ingressos addicionals per atendre les conseqüències de la pandèmia han acabat fent possible que l'acord d'una tributació global sigui ara més que una utopia.

Encomanats per la febre de titllar qualsevol cosa com a històrica, els ministres de finances del G-7 (els Estats Units, el Canadà, el Japó, el Regne Unit, Alemanya, França i Itàlia, amb la Unió Europea com a convidada) no van dubtar a posar aquest qualificatiu a l'acord que havien aconseguit en la seva reunió i que es va comunicar aquest dissabte. És un pas, no encara el definitiu, perquè grans corporacions, en especial del sector tecnològic, tributin pels beneficis allà on tenen l'activitat i no pas allà on tenen la seu fiscal.

La tributació fiscal que s'imposa és una de les fonts de sobirania dels estats i només acords d'escala global permetrien que hi hagués una certa aproximació. Actualment, dins d'un espai tan compartit com la Unió Europea es donen circumstàncies com impostos de societats amb grans diferències segons els països. Espanya, per exemple, dobla amb el 25% d'impost sobre els beneficis el 12,5% que s'exigeix a Irlanda, un país en el qual a més es

donen possibilitats (com també passa a Holanda, que tan presumeix d'ortodòxia i austeritat) que part dels recursos obtinguts per les empreses passen per la batidora de veritables països fiscals.

Fins ara, aquesta competència fiscal ha provocat que alguns estats busquessin vies alternatives perquè aquestes grans corporacions (sobretot els coneguts com a GAFAM –Google, Apple, Facebook, Amazon, Microsoft–) acabessin passant per caixa d'alguna manera. En els mesos precedents prenia cos la coneguda com a taxa Google –impost d'un 3% sobre ingressos publicitaris, intermediació en línia o tramesa de dades d'aquestes grans corporacions–, i l'Estat espanyol havia avançat prou per aplicar-lo.

Sobre el paper, disposar ara de la possibilitat d'obtenir ingressos de les grans corporacions digitals a través de la via habitual de l'impost de societats desactivaria la necessitat de buscar altres camins perquè aquestes companyies tributin com totes les altres, que és el que seria desitjable. Els càlculs sobre els ingressos que comportarien l'aplicació d'una fórmula o l'altra encara estan per aclarir, tot i que determinats mitjans ja apunten que amb l'impost mínim es recaptaria menys que els 1.000 milions previstos a través de la taxa Google. En tot cas, són especulacions.

El més destacat d'aquest acord és que per fi s'estableixi que les empreses tributin allà on tenen l'activitat, allà on treuen profit dels recursos que els proporciona un determinat territori i allà on han de competir amb igualtat de condicions amb els operadors autòctons, i no allà on els sigui més beneficiós. Tot plegat encara és un esbós, perquè ha de passar per l'aprovació dels caps de govern dels països que han subscrit l'acord, s'ha de continuar obtenint la complicitat dels països del G-20 –amb Rússia i la Xina, per exemple, a escena– i, finalment, veure com s'aplica. Queden doncs interrogants, però ja hi ha un pas fet en el reconeixement que una economia global ha de tenir, també, una fiscalitat global. I que la Unió Europea hauria de tendir a tenir, també, una mena d'espai Shengen tributari.

INDICADORS

ERTO en descens

Durant el mes de maig s'ha notat una caiguda dels ERTO, que han passat d'incloure 139.277 persones a protegir-ne 112.089 a Catalunya. A mitjans de mes la xifra era més alta, de 119.345 afectats, i la progressiva reobertura de les activitats ha contribuït al descens, esglaonat però constant, de l'afectació de les regulacions temporals, en particular les que comporten exoneracions de les quotes a la Seguretat Social.

Avenç immobiliari

Les compravendes immobiliàries van pujar un 17,5% a Catalunya a l'abril si es compara amb el mateix mes del 2019, segons les dades provisionals del Col·legi de Registradors de la Propietat. En total, es van registrar 13.423 operacions, davant les 11.422 de l'abril del 2019. Si es compara amb el mateix mes del 2020 –durant el confinament– l'increment s'enfila al 79,4% en un any (7.482).

ALEGRIA INTERIOR

Jordi Soler / jordi@alegriainterior.com

Ull màgic

Tots sabem que agafar un llibre i llegir-lo per segona vegada al cap d'uns anys ens pot sorprendre i al mateix temps oferir-nos una visió ben diferent de la primera lectura. En aquest cas, però, no em refereixo a un llibre convencional sinó a un exemplar de l'*Ull màgic*, que fa molts anys que volta per casa. Si haig de ser franc no sé ni com va arribar-hi, però sí que recordo que el primer cop que va arribar a les meves mans, el vaig obrir i vaig intentar, sense gaire èxit, captar les imatges en 3D que amaguen les làmines estereogràfiques del seu interior. Aquestes imatges en color, indesxifrables, resulta que si les acostes a una distància apropiada dels ulls, les vas separant lentament i guardes el punt focal en un lloc concret, pots aconseguir veure una forma retallada i en

tres dimensions en el seu interior.

Ja us podeu imaginar que al no ser capaç de veure res l'experiència va durar molt poca estona, i el llibre, de nou en nou, va quedar en un prestatge descansant durant una bona pila d'anys.

Sigui per curiositat, sigui per fer un exercici visual o sigui per acontentar el meu ego, el cas és que no fa pas massa temps vaig donar una segona oportunitat a aquell recull d'imatges màgiques. Aquest cop, però, la forma oculta sí que va aparèixer i és curiós que a partir de la primera imatge desxifrada la resta ja van anar apareixent amb molta facilitat. En aquest punt de consciència visual em va cridar l'atenció que mentre estava lleugerament desenfocat podia veure la imatge

de forma clara mentre que si intentava enfocar el dibuix de la làmina de paper la forma tridimensional s'esvaïa.

Aquest simple exercici no deixa de ser un joc que aconsello fer en solitari. No hi ha res més decebedor que veure que tothom al teu voltant sap trobar les figures i tu no veus res més que gargots i imatges esborronades. Bromes a part, l'autèntic aprenentatge que jo en vaig treure en l'àmbit personal és el fet que en determinades ocasions és millor el "no fer" que no pas el "forçar una situació". La impaciència o els nervis per obtenir un resultat no ens ajuden i que les coses arriben sense esforç i quan estem preparats per acollir-les.

Mirar el dibuix estereogràfic amb insistència no ens mostra el seu secret, en canvi si ens relaxem i separem lleugerament el punt focal arriba la màgia. Si apliquem aquest principi a totes les situacions de la nostra vida que es resisteixen més del compte és molt probable que aconseguim el nostre propòsit abans i el desgast d'energia sigui molt inferior. Només és qüestió de recordar o activar la nostra mirada màgica.

L'HORÒSCOP

Roser Bona

De l'11-06-2021 al 17-06-2021

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Mart a Lleó et pot ajudar a emprendre un projecte que fins ara postergaves. També facilita la pràctica d'esports. Vigila amb l'excés de vehemència. Pensa abans de reaccionar.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Si no tens parella, es poden donar oportunitats de conquesta i podries trobar-te havent d'escollir. Valores especialment la llibertat i ara no vols massa compromisos.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Mercuri retrògrad pot portar retrobaments. Pot tractar-se d'amics de la infantesa o d'exparelles que et cerquen per les xarxes socials. Més moviment al sector laboral.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Possibles canvis al sector econòmic. Potser has de cercar unes millors condicions bancàries o demanar un préstec. Vigila amb els furtus, no perdis de vista les teves coses.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Mart al teu signe inclina a l'acció. Augmenta la valentia i la necessitat d'exercici físic. Pot donar-se una forta atracció amb algú, però compte que no es torni obsessió.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Si havies aparcat la idea de la paternitat, recobres l'interès i t'ho plantes de nou. Pots experimentar una mica d'insomni o somniar molt i sentir que no descances prou.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

Et rebel·les a les imposicions i no acceptes que et diguin què has de fer. Algú podria sorprendre's per la teva contundència. Atracció sexual no resolta amb una amista.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

Amb Sol i Mercuri a Casa VIII et mantens en silenci. Sents que has de ser prudent amb el que dius, sobretot en assumptes d'amor. Mart a Casa X activa el sector professional.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

Amb Mart a Casa IX actualitzes la teva forma de vida, ja que vols deixar enrere alguns mals hàbits. Ja tens el cap posat a les vacances. Pots rebre una declaració d'amor.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

Si havies iniciat una relació de parella, podeu viure un temps de certa distància, per motius externs a vosaltres. Mart a Casa VIII activa la introspecció i la vida sexual.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

El bon aspecte d'Urà amb Venus facilita que puguis conciliar una mica més la vida personal amb la familiar. Si més no, aquest podria ser un dels teus objectius actuals.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

Possiblement toca fer front a una despesa inesperada, però també és cert que rebràs uns diners pendents. Fes cas a la intuïció respecte a una persona del teu interès.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Salvany

'Despierta la furia'

De Guy Ritchie

Guy Ritchie i Jason Statham ja havien treballat junts en tres pel·lícules, entre elles *Snatch*. Amb una subtrama de camions blindats, ens presenten un Statham que té l'encàrrec de descobrir qui són la banda que atracava els cotxes blindats d'una companyia. Un film d'acció, que intenta superar tots els altres Steven Segal's que han rodat crims, robatoris i estafes. *Thriller* que es passa de seguida a un film d'acció com els dels 60. S'estima que és un *remake* del film *noir* francès *Le Convoyeur*.

L'oponent al dur i bregat Statham és Holt McCallany, que confirma que no hi ha amics per sempre segons en quins indrets. Es beneficia d'un muntatge intel·ligent que segueix fil per randa el que desitja l'espectador. Una acció visual bona però fluixa en l'apartat de complicació intel·lectual. Amb Statham al

front no hi pot haver aquell humor gris que salva moltes vegades la manca d'idees dramàtiques dels que volen fer un humor fàcil. En canvi, els diàlegs estan ben treballats i tot plegat fa del film una cosa relativament original que no és simple de trobar.

Un expolícia s'acaba d'incorporar a una secció d'una companyia de blindats. Un misteriós guàrdia de seguretat és acceptat per la direcció de l'empresa a prova, que dissimula per quasi no superar-les. Les seves habilitats sorprenen els companys quan es presenten atracaments o incidències. No tardaran massa a saber qui és, per a qui treballa. Per la venjança. Volten per la companyia Holt McCallany, l'increïble retorn de Josh Hartnett, Scott Eastwood, Jeffrey Donovan, Laz Alonso, Jason Wong, Post Malone i Niamh Algar.

'Dios mío ¡los niños han vuelto!'

De Michèle Laroque

Stéphane De Groodt i la mateixa directora, Michèle Laroque, interpreten un matrimoni feliç durant força anys. Quan ell es ven el negoci i es dedica en cos i ànima als seus bonis, ella se sent abandonada. Per si fos poc l'única filla del matrimoni, de quasi 30 anys,

torna a casa els pares amb el promès quan els fan fora del pis. El pare es deprimeix encara més amb l'edat i els fills no tenen de moment intenció de marxar, cosa que procurarà la mare per tots els mitjans per tal d'aconseguir recuperar la seva vida.

OFERTA CULTURAL

V. Bigas / T. Terradas

Oques Grasses presenta el nou disc al Cabró Rock de Vic

Cabró Rock. Zona esportiva de Vic.

Divendres, 11 de juny, 18h, i dissabte, 12 de juny, 11 i 18h.

Aquest cap de setmana se celebra la primera edició del festival Cabró Rock, dedicat a la música del país, a la zona esportiva de Vic. Dissabte, Oques Grasses farà el primer concert a Catalunya de presentació del seu nou disc *A tope amb la vida* i també actuarà l'orquestra Di-Versiones. Dissabte al matí El Pot Petit tocarà per als més menuts i a la tarda serà el torn de Buhos i Stay Homas.

Jazz per la Sati, a la Garriga

Homenatge 61 anys de la Sati. Amb IKLO i Barraca Xau. Festival de Jazz de la Garriga. Barri del Querol. Dissabte, 12 de juny, 20.30h.

Espectacle multidisciplinari emmarcat en l'antic espai industrial de la fàbrica Sati. És una producció especial feta exclusivament pel Festival de Jazz de la Garriga.

Judit Neddermann, a Sant Joan

Judit Neddermann presenta 'Aire'. SAT Teatre Centre de Sant Joan de les Abadesses. Diumenge, 13 de juny, 20h.

Tercer intent que Judit Neddermann presenti a Sant Joan el seu darrer treball discogràfic, *Aire*, i altres temes del seu repertori en format acústic i en solitari.

CINECLUB

CINECLUB VIC
15 de juny, 20h
L'Atlàntida
VO subtitulada

'Fourteen'

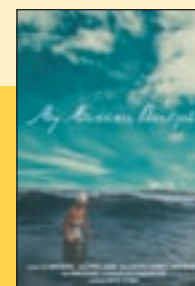
EUA, 2019. Dir.: Dan Sallitt.
Mara i Jo són amigues des de l'institut. Han crescut juntes i han fet evolucions personals diferents, marcades cadascuna pel seu propi context personal, social i familiar. En el transcurs de deu anys de relació, la jove Jo es torna cada vegada més disfuncional. La seva amiga Mara, de caràcter més estable, contempla l'inevitable procés de decadència de la seva amiga.

AC GRANOLLERS
11 i 13 de juny, 19h
Cinema Edison
VO subtitulada

'Gaza, mon amour'

Palestina, 2020. Dir.: Mohammed Abou Nasser i Ahmad Abou Nasser.
Issa, un pescador de 60 anys, està secretament enamorat de Siham, una dona que treballa al mercat amb la seva filla. Quan troba un antiga estàtua fàl·lica d'Apol·lo a les seves xarxes, l'amaga sense saber què fer-ne, però en el fons sent que aquest descobriment canviarà la seva vida per sempre i decideix acostar-se a Siham.

ALTER CINEMA
17 de juny, 20.30h
Cinema El Casal
Torelló

'My Mexican Bretzel'

Catalunya, 2020. Dir.: Núria Giménez.
Diari íntim d'una dona de classe benestant il·lustrat per les filmacions casolanes del seu marit, un ric industrial, entre els anys 40 i 60 del segle passat. Aquest premi Gaudí al millor documental, millor guió i millor muntatge és també un viatge a través de la vella Europa i un relat clàssic hereu dels melodrames de Douglas Sirk.

CINEMES

CRUELLA

EUA 2021. Dir. Craig Gillespie. Amb Emma Stone. Comèdia. Cruella de Vil en carn i os, una altra vegada. La icònica malvada de *101 dàlmates*, amb el cabell tenyit meitat de blanc i l'altra meitat de color negre, i amant incondicional de les pells, és la protagonista d'aquest film. La pel·lícula narra els orígens de Cruella diversos anys abans dels esdeveniments que passaven en el clàssic de Disney. Descobrirem com Cruella es va tornar tan freda i retorçada, a més de com va néixer la seva obsessió per les pells?

Richard Armitage. Acció. Continua l'aventura de Bilbo Bolsón en el seu viatge amb el mag Gandalf i tretze nans liderats per Thorin Escut de Roure en una cerca èpica per reclamar el regne nan de Erebor. Pel camí toparan amb multitud de perills i s'enfrontaran al terrible drac Smaug.

EL OTRO GUARDAESPALDAS 2

EUA 2021. Dir. Patrick Hughes. Amb Ryan Reynolds, Salma Hayek i Samuel L. Jackson. Acció. Seqüela d'*El otro guardaespaldas*. El guardaespalles Michael Bryce i l'assassí a sou Darius Kincaid tornen a la càrrega en una nova missió per garantir la pau i l'estabilitat a Europa. Bryce, encara sota recerca i sense llicència, gaudeix d'un any sabàtic, quan Sonia Kincaid, la impulsiva i perillosa dona de Darius, reapareix perquè l'ajudi a alliberar el seu marit i lluitar contra un complot mundial en el qual estan implicats un malvat grec i un cèlebre exagent.

EXPEDIENTE WARREN. OBLIGADO POR EL DEMONIO

EUA 2021. Dir. Michael Chaves. Amb Vera Farmiga i Patrick Wilson. Thriller. Ambientada en els anys 80. Ed i Lorraine Warren hauran d'afrontar un nou cas que es presenta amb un home, Arne Cheyne Johnson, que és acusat d'assassinat després d'haver estat posseït per un dimoni.

GAZA MON AMOUR

Palestina 2020. Dir. Mohammed Abou Nasser i Ahmad Abou Nasser. Amb Salim Dau i Hiam Abbas. Romanç. Gaza, avui. Issa, un pescador de 60 anys, està secretament enamorat de Siham, una dona que treballa al mercat amb la seva filla Leila. Quan descobreix una antiga estàtua fàl·lica d'Apol·lo en les seves xarxes de pesca, Issa l'amaga, sense saber què fer amb aquest misteriós i poderós tresor. No obstant això, en el fons, sent que aquest descobriment canviarà la seva vida per sempre. Curiosament, la seva confiança comença a créixer i finalment decideix acostar-se a Siham.

SHORTA. EL PESO DE LA LEY

Dinamarca 2020. Dir. Frederik Louis Hviid i Anders Olholm. Amb Jakob Ulrik i Simon Sears. Acció. A la Dinamarca

actual, una societat multicultural, segregada i plena de tensions racials, Talib, un jove immigrant de segona generació, entra en coma estant sota tutela policial. Mentre els agents de policia Høyer i Andersen fan una patrulla rutinària pel gueto de Svalegarden s'anuncia la mort del jove, notícia que deslliga violents disturbis en el veïnat, que es converteix en un infern sense sortida per als agents.

SUEÑOS DE UNA ESCRITORA EN NUEVA YORK

Canadà 2020. Dir. Philippe Falardeau. Amb Sigourney Weaver i Margaret Qualley. Drama. Finals dels anys 90. Joanna, una jove que somia a ser una gran escriptora, aconsegueix feina en una de les principals agències literàries de Nova York com a ajudant de la directora. Entre altres tasques, Joanna ha de respondre les nombroses cartes que envien els fans d'un dels escriptors de la signatura, el mític J. D. Salinger, autor d'*El guardià entre el sègol*. Apartant-se del protocol, Joanna posarà a les seves respostes un caràcter molt personal...

THE GOOD TRAITOR

Dinamarca 2021. Dir. Christina Rosendahl. Amb Ulrich Thomsen. Drama. Henrik Kauffmann és l'ambaixador danès a Washington l'any 1939. En començar la II Guerra Mundial la situació es torna crítica, sobretot després que les tropes alemanyes envaeixin i ocupin Dinamarca. En aquest moment, Kauffmann pren una decisió crucial en la història: declarar-se l'únic representant veritable d'una Dinamarca lliure en oposició als nazis.

UN LUGAR TRANQUILO 2

EUA 2021. Dir. John Krasinski. Amb Emily Blunt, Millicent Simmonds i Noah Jupe. Terror. Després dels fatals esdeveniments succeïts a la primera part, la família Abbot ha d'enfrontar-se als perills del món exterior mentre lluiten en silenci per sobreviure. Forçats a aventurar-se en el desconegut, aviat s'adonen que les criatures que cacen orientades pel so no són l'única amenaça que aguaita més enllà del camí de sorra. Seqüela de la reeixida producció *Un lugar tranquilo*.

EL HOBBIT: LA DESOLACION DE SMAUG

Nova Zelanda 2013. Dir. Peter Jackson. Amb Martin Freeman, Ian McKellen i

CARTELLERA

CAMPRODON	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns	
Casal Camprodoní	Quo Vadis, Aida?	-	18.00 i 21.00	18.00 i 21.00	
RIBES DE FRESER	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns	
Catalunya	Nomadland	-	22.00	-	
RIPOLL	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns	
Comtal	Cruella	-	17.30	-	
	Uno de nosotros	-	20.15	19.45	
				20.30	
TORELLÓ	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous	
El Casal	My Mexican Bretzel	-	-	20.30	
VIC	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dimarts	
L'Atlàntida	Fourteen (VOSC)	-	-	20.00 (Cineclub Vic)	
VIC	Divendres	Dissabte i diumenge	Dilluns i dimarts	Dimecres i dijous	
Sucre	Expediente Warren: obligado por...	18.20, 19.30 i 20.45	11.30 (ds.), 11.35 (dg.), 13.40 (ds.), 16.10, 18.20, 19.45, 20.45 i 22.00	18.00, 19.00 i 20.20	18.10 i 20.20
	Sueños de una escritora en NY (VOSE)	-	-	20.25	-
	Shorta	19.50	11.55 (dg.), 17.25 i 21.20 (dg.)	17.50	20.00

Marató: Un lugar tranquilo 1 y 2	20.00	-	-
The Good Traitor (cat.)	17.55	15.45 i 18.10	18.10 i 20.15
El Hobbit: la desolación de Smaug	20.45	18.35	-
La abeja Maya y el orbe dorado	17.20	11.50 (dg.), 13.50 (dg.), 15.50, 17.10 (dg.) i 17.30 (ds.)	17.20
El Hobbit: la desolación... (VOSE)	-	-	20.00
Cruella	18.00 i 20.30	11.30 (dg.), 11.45 (ds.), 13.55 (dg.), 15.50, 17.50 i 20.30	17.30 i 19.40
Despierta la furia	21.40	11.45 (dg.), 18.30 i 20.40	20.00
Uno de nosotros	21.40	16.00 i 21.00	20.10
Spiral: Saw	19.00	19.15, 21.40 (dg.) i 21.45 (ds.)	21.10
El olvido que seremos	18.10	18.50 (dg.) i 19.15 (ds.)	17.55
El otro guardaespaldas 2	-	-	-
Tiburón blanco	17.45	12.00 (dg.) i 15.40	18.15
Bon Jovi from Encore Nights	20.30	-	-
Sueños de una escritora en Nueva York	17.50 i 20.40	11.40 (dg.), 15.45, 17.45 i 20.15	18.10
Un lugar tranquilo 2	-	-	-
Raya y el último dragón (3D)	18.20	11.45 (dg.), 14.15 (ds.) i 16.25	-

CARDEDEU **Divendres** **Dissabte** **Diumenge** **Dijous**

L'Esbarjo	Otra ronda	20.00	20.00	19.00	-
	My Mexican Bretzel	-	-	-	20.00 (Cicle Gaudí)

LA GARRIGA **Divendres** **Dissabte** **Diumenge** **Dilluns**

Alhambra	El viaje de Chihiro	19.15	16.30	12.00	-
	Sueños de una escritora en Nueva York	17.30	18.45	17.15	18.00
	El padre (VOSE)	21.30	-	15.30	-
	El olvido que seremos	-	20.45	-	20.00
	Reservoir Dogs	-	-	19.00	-

GRANOLLERS **Divendres** **Dissabte** **Diumenge** **Dimarts**

Edison	Gaza Mon Amour	19.00 (VOSE)	18.00	19.00 (VOSE)	-
	My Mexican Bretzel	-	20.00 (Cicle Gaudí)	-	-

GRANOLLERS **De divendres a diumenge** **Dilluns i dimarts**

Ocine	Expediente Warren: obligado por...	16.00, 18.15, 20.30 i 22.45 / 17.30, 19.45 i 22.00 / 19.30 i 21.15	16.00, 18.15 i 20.30 / 17.30 i 19.45 / 19.00
	Cruella (Atmos)	16.00, 18.30 i 21.00	15.45 i 18.10
	La casa del caracol	16.00, 18.00, 20.00 (ds. i dg.) i 22.00 (ds. i dg.) / 19.00 i 21.00	16.00, 18.00 i 20.00 / 19.00
	Marató: Un lugar tranquilo 1 y 2 (Atmos) 20.00 (dv.)		-
	Barbie y Chelsea: el cumpleaños perdido	16.15	16.15
	Los Croods 2: una nueva era	16.15 i 18.15	18.15
	Nadie	20.15	20.15
	The Good Traitor	22.00	16.00
	Un lugar salvaje	16.15, 18.15, 20.15 i 22.15	16.15, 18.15 i 20.15
	Ups 2 ¿Y ahora dónde está Noé?	16.00	16.00
	Cruella	17.45 i 20.15 / 21.45 (ds. i dg.) / 19.00	17.45 i 20.15
	Poliamor para principiantes	22.45	20.30
	Shorta, el peso de la ley	17.00	17.00
	Despierta la furia	16.00 / 18.15, 20.30 i 22.45	16.00 / 18.15 i 20.30
	Spiral: Saw	18.15 i 20.00 (ds. i dg.)	18.15 i 20.00
	Bon Jovi from Encore Nights	20.00 (dv.)	-
	Godzilla vs Kong	16.45	16.45
	Tiburón blanco	16.30	16.30
	La abeja Maya y el orbe dorado	16.00	15.50
	Dios mío ¡los niños han vuelto!	17.45 i 19.30	18.15 i 20.15
	Uno de nosotros	21.30	16.15
	Tom y Jerry	17.00	17.30
	Mulholland drive	21.30	19.30

SANT CELONI **Divendres** **Dissabte i diumenge**

Ocine	Expediente Warren: obligado por...	18.15, 19.15, 20.30 i 21.20	16.00, 17.15, 18.15, 19.15, 20.30, 21.30 i 22.00
	La abeja Maya y el orbe dorado	18.00	16.15
	Marató: Un lugar tranquilo 1 y 2	20.00	
	Cruella	18.30 i 21.00	17.00, 18.30, 19.30 i 21.00
	Despierta la furia	18.00 i 20.10	16.15, 18.00 i 20.10
	Spiral: Saw	22.20	22.20
	Tom y Jerry	-	17.15

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1										■		
2							■					
3			■								■	
4					■							
5								■				
6		■										■
7						■						
8				■							■	
9							■					
10	■								■			
11			■									■
12					■							
13								■				

HORIZONTALS: 1. Quan aprenia solfeig em va semblar la part més dura. Au, digues el teu nom / 2. Pacto reduir la llargada de l'acordió. La presa en son aspecte més rústec i antipàtic / 3. El germà petit. Efecte contundent del clàssic acord per impagament. Entrant en matèria / 4. Gira cua davant de la gitana. Com l'azotúria però quan no afecta l'orina sinó la diarrea / 5. Vigilant d'aspecte angelical. Escoltant atentament les divagacions d'en Toni / 6. Para la mà. Principis ideològics bàsics del bon arquitecte / 7. Si fos Diana no aniria de bracet del llobató. Edictes sobre casos que afectaven els tsars / 8. Residència de la dama valenciana més meridional. Vomiteu com el gitanet Ramon. Emmarquen la reunió / 9. Anaves contra les més elemental lleialtat a la justa direccionalitat. Goita, els afectats pels casos / 10. Ocell amb aspecte de lacai. El més petit és a la bassa / 11. Si arriba al cor malament rai. Enllaç invers que col·loca els mots accentuats en crisi. Pilar prim / 12. Gent que no donen la cara. Cartutx que (diuen) no porta mal ans alegria / 13. És bàsic per apreciar la cuina, sobretot la cubana. La creu del gaspatxo.

VERTICALS: 1. Cops freqüents en els àpats de poca categoria. Manen en el món del tenis / 2. De tots els recursos financers és el que porta més moviment. Complement proteic per a l'Àlex i la Marina / 3. També emmarquen la revolució. Opressió metafòrica que pot degenerar en mort real. Article de franel·la / 4. Restes del viatge de baríton anglès que suren a la mar. A la que en sigui més no li mostris el promès / 5. Intents de Dificultar la Marxa. Parents del cavall d'aspecte caducat. El capciró del dit / 6. Per l'un un accident, per l'altre una simple trobada. És qüestió d'itri / 7. Imant al cel. Com a angle és tan estel·lar que et deixa sense paraules. Tot d'avís en un gallardet / 8. Aquest hi deixa la bota, aquell hi amaga l'orca. Dels factors que afecten la relació entre home i geografia / 9. Vehicls molt del gust dels Antònia Font. Negocis Químicament Alterats / 10. Els criden en cas d'accident i resulta que ja són morts. Aquests a missa no els cridaran mai / 11. Au, torna a dir el teu nom. Fa caure tot l'edifici de la platja. Al cor de la Pepa / 12. A ell tot valencià li és davanter oportunista. Va ser capaç de fer-li ombra a en Hitchcock.

SUDOKUS

AMIC

Ompli la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

Dificultat: mitjana

				3	2			5
		4			8			
	3	7				8		2
4				7				5
	7						3	
	2	3	4	8	6			
	9			5	3	4		
8		5	9	6				
		6	2	4		5		

Dificultat: molt difícil

			2			7		
6			4	7				3
	4		8					
				3				
	3							
7			6	9		2		
		2			5		6	
	7			2			5	
	8	1				9		4

SOLUCIONS

3	1	6	2	4	7	5	8	9
8	4	5	9	6	1	7	2	3
7	9	2	8	5	3	4	1	6
5	2	3	4	8	6	9	7	1
9	7	8	1	2	5	3	6	4
4	6	1	3	7	9	2	5	8
6	3	7	5	1	4	8	9	2
2	5	4	6	9	8	1	3	7
1	8	9	7	3	2	6	4	5

Dificultat: mitjana

5	8	1	3	6	7	9	2	4
4	7	6	9	2	8	3	5	1
3	9	2	1	4	5	8	6	7
7	1	5	6	9	4	2	8	3
2	3	9	5	8	1	4	7	6
8	6	4	7	3	2	5	1	9
1	4	7	8	5	3	6	9	2
6	2	8	4	7	9	1	3	5
9	5	3	2	1	6	7	4	8

Dificultat: molt difícil

P	A	L	A	D	A	R	■	■	V	A	L	V	A	L	P	13
T	N	E	G	■	C	A	S	Q	U	E	T	■	■	■	■	12
A	I	L	C	N	E	I	■	■	■	■	■	■	■	■	■	11
X	A	M	E	R	L	I	■	■	■	■	■	■	■	■	■	10
S	E	I	A	R	T	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	9
E	L	X	■	G	I	T	■	■	■	■	■	■	■	■	■	8
D	A	I	N	A	■	U	C	A	S	■	■	■	■	■	■	7
F	A	■	N	A	■	M	E	N	■	■	■	■	■	■	■	6
C	U	S	T	O	D	I	■	■	■	■	■	■	■	■	■	5
A	I	A	P	■	A	Z	O	R	R	E	■	■	■	■	■	4
T	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	3
A	C	O	R	D	O	■	A	S	■	P	R	E	■	■	■	2
P	A	R	T	I	■	U	R	A	■	■	■	■	■	■	■	1